Napsal uživatel Robert Čapek
Pátek, 01 Září 2000 01:00

Byla neděle večer. Rychlík drncal po kolejích jako splašený hříbě a nárazníky do sebe bouchaly s drásavým prásk - prásk - prásk, který nám dělalo z plotýnek molitanovou drť. Za oknem se občas mihly osvětlený baráky vesnickýho nádraží, kterým jsme prosvištěli jako tornádo. V přihrádkách nad našima hlavama se tísnily usárny, kytary, basa a mandolína. Polehávali jsme po lavicích, Irka chroustala slaný tyčinky. Talián popíjel lahvovýho Votroka a Jarda s Indiánkou ruku v ruce poslouchali kazeťák, který stál na stolku a břeskně vyhrával Anthrax.

Cože? Kytary, mandolína, basa a kazeťák? A ještě k tomu metal? Takhle, že se jezdí z vandru? No to snad ne?

To bylo totiž tak.

Jeli jsme z Horního Jelení, kde jsme se zúčastnili chvalně známýho Festivalu trampský písně. Na tenhle koncert jsme se moc těšili - ono se taky každej den nepřinatrefí hrát vedle kapel Zlatý orel nebo Holátka. Mířili jsme tam s optimismem a už jsme se těšili, jak to tam rozsvítíme - což se nám ostatně podařilo, i když trochu jinak, než jsme mysleli.

Naše nebetyčná blamáge nespočívala ani v tom, že bysme hráli nějak extra špatně (popravdě řečeno, vždycky jsme krákorali jak havrani), ale v tom, že Jarda chtěl mít celej koncert nahranej na kazetě - to aby byl vidět ten propastnej rozdíl mezi náma a těma ostatníma, říkal - a vzal s sebou svůj Philips (Philips - jiný zážitek!) o výkonu přibližně 120W. Těsně před započetím koncertu se obrátil s důvěrou a strojem v ruce na stařičkýho, fousatýho a solidně vyhlížejícího trempíře v první řadě a poprosil ho, aby zmáčknul na začátku koncertu příslušný knoflíky, a pak že už to půjde samo.

Trochu problémů nám udělalo, když jsme přesvědčovali Jardu, že nejlepší bude, když na tenhle důležitej podnik využije nejkvalitnější kazetu. Mezi náma se i našli takoví, kteří přímo řekli, co si má přehrát. Zvlášť Indiánka činila na Járu takřka fyzickej nátlak, takže byl nakonec nucenej s krvácejícím srdcem a heslama jako "Nojó, co bych pro vás neudělal" nebo "Pro kapelu všechno!" obětovat jednu ze svejch nejoblíbenějších kazet, na který měl natočenej trash metal (Přesně: šlo o Testament). Nezapomněl ostatně každejch deset minut zdůraznit, jak toho budeme litovat, jestli v Horním Jelení neskončíme aspoň na prvním místě.

Takže, potud bylo všechno v pořádku. Dozněla Vlajka, my vylezli na pódium, Jarda kejvnul na našeho nahrávače a ten se dopustil tří katastrofálních přehmatů. Ten první spočíval v tom, že vytáhl hlasitost na plnej céres. Druhá věc - místo nahrávání zmáčkl knoflík, kterým se kazeta začala přetáčet dopředu, a poté, co si uvědomil svou chybu, dorazil to tím, že důrazně stiskl tlačítko PLAY.

V téže chvíli zapracovalo již zmíněných sto dvacet wattoušů a do sokolovny, ještě nábožně strnulé z Vlajky, se vyřinul razantní trasherskej nářez, kterej celou prostoru přeměnil v předpeklí. Celejch deset vteřin trvalo, než to někdo utnul. Staříčkého kamaráda, kterej to (když se to tak vezme) měl celý na svědomí, málem trefil šlak a museli ho později odvést na vzduch.

A do toho hrůzyplnýho ticha, který pak nastalo, řekl Jarda: "Do prdele!...", čímž tomu nasadil korunu. Na jeho prohlášení by nakonec nic tak špatnýho nebylo, koneckonců šlo to od srdce, kdyby se neventiloval do ozvučenýho mikrofonu.

Když jsme to později v hospodě rozebírali, tak ani já, ani Irka, ani Talián, natož Jarda, jsme nevěděli, jestli a jak jsme vůbec ty tři soutěžní písničky zahráli. Indiánka, která to všechno sledovala ze sálu, sice tvrdila, že jsme je zahráli a ani ne tak špatně, ale my si nevzpomínali.

"Ale prosím tě, Járo," říkala a pohrávala si s vypitou štamprlí, "dyť to nebylo tak strašný." Jarda se zatvářil nešťastně. Nepřítomným zrakem koukal na příčinu toho všeho - nahrávací mašinu, která stála vedle něj na stole. Poručil další rundu myslivců.

"Zatracenej Philips", dodal k tomu, Indiánka ho chlácholila: "Koneckonců, Svatojánský proudy umí každej, ale takhle zmrvit Dájo, nevolej, to hned tak někdo nesvede." Jarda na ni upřel pohled, ze kterýho kapala krev. Atmosféra zhoustla. A v té chvíli Irka, která si prohlížela Jardův přístroj, zmáčkla PLAY.

Sto dvacet wattovejch koní vesele zaržálo hospodou. Kupodivu, nikomu se to nelíbilo. Naštěstí měli všichni úctu k technice, takže vykopli jenom nás. Philipse vynesli v náručí a složili ho venku vedle schodů.

Na to jarda vstal, zažehl petru, ďábelsky se uchechtnul a povídá: "Ale že to byl nářez, co?"

povídka získala cenu v literární soutěži Trapsavec 1991